SATIRICA

Κρούε, ὦ ρυθμέ, τὰ κύμβαλα μὲ 'Ανατολίδας χέρια,
Μοῦ σκέπουν τὴ βαθύτερη μυτιά σου ἡ φλεβαρίδες
Ὅπως ἡ ἀχτίδες τρέμοντας τὰ ξανάμμενα ἀστέρια,
Εἶσαι, ὦ ψυχή μου, ἀπ' τῆς κρυφὲς καὶ μυστικὲς Συλφίδες.

Τοῦ θροῦ ἡ πνοὴ ἡ ἀνάλαφρη τὴ φρίκη ἀργὰ ξεχύνει
Καὶ στὴ νυχτιὰ ποῦ ὀνείρατα γυρεύουν ν' ἀπλωθοῦνε
Μὲ ἡδονικοὺς οἱ Σάτυροι ρυθμοὺς ἀκολουθοῦνε
Τῶν τρυγονιῶν τὸ γογγυτό, στὴ νυχτικὴ γαλήνη.

Καὶ ὅλων τῶν χρόνων τὰ στοιχειὰ σὲ περιζώνουν γύρα
Τὰ σύμβολα ἀλαλάζοντας μὲ δᾶδες καὶ ἀχνοκέρια
Μὰ ἐσὺ σὰ φλέβα μυστικὴ στὴ γήινη μέσα Μοῖρα
Γλυστρᾷς καὶ ἀφίνεις ὑδεινὰ τῶν σκελετῶν τὰ χέρια.

Μὰ ἐσὺ χορεύεις ἐλαυρὰ καὶ δὲν πατεῖς τὸ χῶμα,
Ὅθε διαβῇς τὰ μαγικὰ τῆς νύχτας ξεδιαλύνεις
Καὶ τὴν κυγὴ γλυκοξυπνᾷς φιλῶντας τη στὸ στόμα,
Ὦ δίδυμη ἀδερφὴ τῆς γῆς καὶ κόρη τῆς γαλήνης.

Κρούε, ὦ ρυθμὲ τὰ κύμβαλα μὲ 'Ανατολίδας χέρια
Μοῦ σκεπουν τὴ βαθύτερη μυτιά σου ἡ φλεβαρίδες
Ὅπως ἡ ἀχτίδες τρέμοντας τὰ ξανάμμενα ἀστέρια,
Εἶσαι ὦ ψυχή μου ἀπ' τῆς κρυφὲς καὶ μυστικὲς Συλφίδες!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

Ἔργα καὶ Ἡμέραι

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

«Ἀκούονται τινες λέγοντες: καὶ τί μᾶς μέλει περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος; Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τοὺς δασκάλους ἐνδιαφέρεται εἰς αὐτό; Τοὺς τοιούτους νομίζομεν σφάλλοντας Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα εἶνε ζήτημα πολιτισμοῦ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ζήτημα καθαρὸν Ἐθνικῆς προόδου... Ζήτημα ἐπιστήμης καὶ ζήτημα ἐλευθερίας... Ἡ καλλιέργεια τῆς δημώδους θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων».

Με τέτοια λόγια ἄρχιζε καὶ μὲ τέτοιον νοῦ ἐξακολουθοῦσε κάποιο ἐμπνευσμένο ἄρθρο τῆς «Ἀκροπόλεως» ποῦ ἔφερεν ἐπιγραφὴν «Οἱ «Λογιώτατοι» καὶ ἔμπηκε στὸ φύλλο τῆς 4 τοῦ Ἀπρίλη, πρὸ δέκα χρόνων, τὸ 1893. Τίποτε ἀπὸ τότε δὲν ἄλλαξε, καὶ γιὰ πολὺν ἀκόμη καιρὸ δὲ θάλλάξῃ τίποτε. Καὶ γιὰ τὸ ζήτημα τοῦτο τὰ πράγματα, στὴν ἐξωτερική τους ὄψη, ὅμοια θὰ στέκουν γιὰ πολὺ καιρό Τὸ μόνον ἄλλαγμα εἶνε πῶς ἀπὸ τότε ἀγάλια ἀγάλια καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα κάποιος πυρετὸς γίνεται φανερώτερος ἀνήμπορα σ' ἐκείνους ποῦ, στοχαστικὰ ἢ ἀστοχαστα, φροντίζουν γιὰ τὸ ζήτημα τοῦτο Καὶ ὅσοι δείχνουν πῶς τὸ καταφρονοῦν, κ' ἐκεῖνοι κάπως πιὸ πολὺ στενοχωροῦνται, κάθε φορὰ ποῦ τὸ βρίσκουν ἐμπόδιο τοῦ δρόμου τους, κι' ἀναγκάζονται νὰ τὸ πηδήσουν. Τῆς γλωσσικῆς Ἰδέας καὶ πολέμιοι καὶ ὀπαδοὶ βρέθηκαν ἔξαφνα στὴ γραμμή. Οἱ πρῶτοι χτυποῦνε θυμωμένα μὲ τὰ ὅπλα ποῦ κρατοῦν στὰ χέρια τους· τίς πιὸ πολλὲς φορὲς μὲ ὅπλα σκουριασμένα περασμένης πολεμικῆς· τί πρὸς αὐτό; καθὼς πιστεύουν σὲ μιὰν ἀθανασία παρὰ φύσιν τῆς ἀρχαίας γλώσσας «ὡς γλώσσης», ἔτσι πιστεύουνε σὲ μιὰ δύναμην ὑπερφυσικὴν ὀλυμπια τοῦ ἄχρηστου πανάρχαιου ὅπλου ποῦ κραδαίνουν. Οἱ δεύτεροι, τῆς γλωσσικῆς ἰδέας οἱ πιστοί, ὅσο πιὸ σιγαλοὶ παρουσιάζονται, τόσο εἶνε ἀποφασιστικώτεροι οἱ στοῖχοι τους ὅσο πλέον ἀραιοί, τοσο στερεώτερο τὸ βῆμά τους. Λάμπουν ἀπὸ νεότητα οἱ πανοπλίες τους Κάποτε δέχονται σὰν οὐρανόσταλτη τὴν πολύτιμη βοήθεια κάποιων ἀκουσμένων σοφῶν, τῆς γλωσσικῆς ἀλήθειας μυσταγωγῶν, καθὼς εἶνε ὁ Κρουμπάχερ· σοφῶν ποῦ ὁ λόγος τους εἶνε ἀποκάλυψις, καὶ ἡ γνώμη τους νόμος.

Ἄλλοτε πάλι μὲ συγκίνησην, ὅμοια περίσσια, βλέπουν, ὅτι χωρὶς νὰ στέκωνται παράπλευρα μ' ἐκείνους στὴ γραμμὴ τοῦ πυρὸς, τὸ βῆμα τους τὸ σημειώνουν ταιριαστὰ μ' ἐκείνους. καὶ ἀτάραχα καὶ παράμερα, καὶ ἀκολουθῶντας πάντα τὸ δικό τους δρόμο, ἐν τούτοις, ἄθελοι, σύμμαχοί τους δείχνονται τόσο πιὸ δυνατοὶ καὶ χρήσιμοι, ὅσο πιὸ συγκρατημένοι καὶ ἀπροσωπόλιπτοι. ἄνθρωποι ποῦ γιὰ τὴν ἀλήθεια ψάχνουν καὶ γιὰ τὸ φῶς λαχταροῦν, ταπεινοὶ καὶ ἀγνώριστοι καὶ γνωστικοὶ ὑπηρέτες τῶν καλῶν ἀγώνων, τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἐργάτες, καθὼς εἶνε ὁ κύριος Σταματιάδης

Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Σταματιάδης; Ἕνας σπουδασμένος νέος ποῦ διδάσκει στὴ Βιομηχανικὴν Ἀκαδημία τοῦ κ. Ρουσοπούλου. Καλὰ καλὰ τί ἐσπούδασε δὲν τὸ ξέρω, και τί μάθημα παραδίδει στὴν Ἀκαδημία τοῦ κ. Ρουσοπούλου. Γνωρίζω πῶς εἶνε γεωπόνος, πῶς μὲ τὸ βιολὶ ποῦ παίζει τοὺς ρύθμιζει τοὺς στοχασμοὺς του, πῶς εἶνε μύστης τῆς Ἁρμονίας, πῶς εἶν' ἐμπειρογνώστης τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, πῶς ἔγραψε κάποια ἄρθρα στὴν «Ἑστία» γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ἄρθρα ποῦ ξεχωρίζουν, ἀναλυτικὰ καθὼς εἶνε καὶ φωτιστικὰ καὶ καλοσυνθεμένα καὶ οὐσιαστικὰ μέσα σὲ ὅλα τὰ γεννημένα ἀπὸ τὸ ἴδιο θέμα, πῶς ἔγραψε κάποιο βιβλίο γιὰ τὰ κρασιὰ ποῦ τὸ διαλαλοῦν οἱ ἁρμόδιοι ὡς ἄριστο γιὰ τὸ εἶδός του, πῶς εἶν' ἕνας ἄνθρωπος θρεμμένος μὲ τὴ θετικὴ ἐπιστήμη, ἄνθρωπος ἑπομένως ποῦ τὴ σκέψη του γυρεύει νὰ τὴ στήσῃ ἀπάνου στὰ πράγματα, καὶ ὄχι νὰ τὴν πνίξῃ μέσα στὰ ἀερόλογα. Τέτοιος ἄνθρωπος, μετρημένος καὶ γερός, λυτρωμένος ἀπὸ τὴν πρόληψη, μὲ μάτια ποῦ νέν τὰ θολώσεν ὁ λογιωτατισμὸς, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τάντικρύσῃ ἀπὸ τὴ φωτεινή του ὄψη καὶ τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικὸ, καὶ νὰ γίνῃ διαλαλητὴς τῆς γλωσσικῆς Ἰδέας, τώρα τελευταία, μπροστὰ στοὺς νέους τῆς Ἀκαδημίας, σὲ μερικὰ ἐλεύθερα μαθήματα, ποῦ ἔξω ἀπὸ τὸ σχολικὸ πρόγραμμα τοῦ καταστήματος, σὲ μιὰ αἴθουσα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, προσφέρονται, καθὼς φαίνεται, στὰ παιδιὰ ποῦ σπουδάζουν ἐκεῖ, ἀπὸ τοὺς διδασκάλους των καὶ ἀπὸ ἄλλους λογίους, γιὰ νὰ τὰ κάμουν νὰ προσέξουν καὶ νὰγαπήσουν καὶ νὰ ἐξετάσουν κι' ἐκεῖνα κάποια σπουδαῖα προβλήματα μέσα στὴ διανοητικὴ καὶ στὴν πρακτικὴ μας τὴ ζωὴ ἐδῶ πέρα

Εὐτύχησα ν' ἀκούσω τὸ πρῶτο μάθημα τοῦ κ. Σταματιάδη. Ἡ ὁμιλία του ὅλη σὰν ἕνα καθαρὸ καὶ χτυπητὸ ξετύλιγμα τῶν λόγων τοῦ ἐμπνευσμένου ἄρθρου τῆς «Ἀκροπόλεως»: «Ζήτημα ἐθνικῆς προόδου, ζήτημα ἐπιστήμης, καὶ ζήτημα ἐλευθερίας. Ἡ καλλιέργεια τῆς δημώδους θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων». Ἡ ὁμιλία του ὅλη ἦτον ἕνα ξαναφέρσιμο καὶ ξαναμεταχείρισμα ἐπιδέξιο τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ τῶν ἀποδείξεων ποῦ ἔθεσαν ἀπὸ καιρὸ σ' ἐνέργεια μέσα στὰ ἔργα των ὅσοι θεωρητικὰ ἢ δημιουργικὰ δουλεύουν γιὰ τὴν πρόοδο τῆς γλώσσας μας· καὶ εἴτανε μιὰ ἥσυχη, μὰ γιὰ τοῦτο καμωμένη ζωηρότερα νὰ ἐντυπώνεται, διαμαρτύρησι, ἐναντίον μιᾶς ψευτιᾶς. Καὶ εἴτανε τόσο διαφωτιστική, μέσα σὲ ἀνάλογα θέματα ἀπὸ τὸ ἴδιο κινημένον ζήτημα, ὅσο παραλλάζει ἡ μαυριδερὴ γραμμὴ ποῦ τυπωμένη ἀκολουθοῦν τὰ μάτια μας μέσα στὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ ἄψυχο μὰ ὁλοζώντανο μήνυμα ποῦ φωσφορίζει στὰ χείλη τάνθρώπινα.

«Ἀσέβειαν πρὸς τὴν φύσιν» ὠνόμασεν ὁ ἀγορητὴς τὴν ἀσέβεια πρὸς τοὺς νόμους ποῦ κυβερνοῦν τῆς γλώσσας μας, καθὼς καὶ κάθε γλώσσας, τὸ ξετύλιγμα, καὶ μὲ χρῶμα ἀκόμα ἐντονώτερον, παρομοίασε τὸ σκληρὸ καὶ τὸ τιμαλὸ τὸ κυνηγητὸ καὶ τὸ σακάτεμα μέσα στὸ λόγο ποῦ γράφουμε, κάθε ζωντανοῦ στοιχείου γλωσσικοῦ, μὲ τὸν ἐμπρησμὸ τῶν δασῶν μας Ὁ κ. Σταματιάδης πύρεν εἰκόνες πρωτότυπες καὶ παραδείγματα ἁπλὰ καὶ χαρακτηριστικὰ γιὰ νὰ παραστήσῃ τὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀλήθειας ἐναντίον τῶν συκοφαντῶν τῆς δημοτικῆς μας. Τοῦ εἴδους αὐτὴ ἡ συκοφαντία τόσο συστηματικὰ καὶ τόσον ἐπίμονα καλλιεργεῖται ἀπὸ καιρὸ τώρα μέσα στὰ σχολεῖα μας, καὶ τόσον ἔχει καθιερωθῆ βῆμα της ἐπίσημον ἡ ἕδρα τοῦ διδασκάλου· τοῦ διδασκάλου ποῦ νομίζει, εἴτε γιατὶ τὸν παρασύρει τὸ παιδευτικό μας σύστημα, εἴτε γιατὶ αὐτὸς εἶνε ζηλωτὴς πολέμιος τῆς γλωσσικῆς Ἰδέας, πῶς ἕνας μόνος τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ μάθῃ τὸ παιδὶ τὴν καθαρεύουσα: ἡ καταφρόνηση καὶ τὸ μῖσος τῆς μητρικῆς του γλώσσας· ὥστε πρέπει νὰ σημειωθῆ στὴν ἱστορία τῆς γλωσσικῆς Ἰδέας ὡς ἕνας σταθμὸς σπουδαῖος, καὶ νὰ χαιρετηθῆ ἡ μεγάλη σημασία τῶν γλωσσικῶν μαθημάτων τοῦ κ Σταματιάδη, ποῦ βάλθηκε νὰ χειραφετήσῃ τοὺς νέους ἀπὸ τὴν τυραννικὴ καὶ τὴν ἀποκλειστικὴ ἐπιρροὴ τοῦ λογιωτατισμοῦ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΝΟΒΕΛΛΙ — ΣΑ'Υ'ΛΩΚ

Εἶδα τὸν 'Ολύμπιον Τεχνίτη. Κ' ἐμέθυσα μὲ τὸ χάος τῆς Τέχνης του. Καὶ τὸν ἐχειροκρότησα κ' ἐγώ, ὅπως τὸν ἐχειροκρότησαν καὶ τόσοι ἄλλοι. Κ' ἐθεώρησα τὰ χειροκροτήματά μου, ὡς βεβήλωσιν, ὡς ἔγκλημα σπουδαῖον, τὸ ὁποῖον ἀπυνειδήτως διέπραττα.

Δὲν χειροκροτεῖ κανένας ὅταν βλέπῃ πρὸ τῆς ψυχῆς του ἀνοιγόμενον τὸν Παράδεισον μὲ τὸ χρυσὸ κλειδὶ τῆς αἰωνίας Εὐμορφιᾶς, τῆς ὑπερόχου Τέχνης, τῆς ὑπεργείου Καλωσύνης. Δὲν χειροκροτεῖ, ἀλλὰ βυθίζεται εἰς ἔκστασιν, ἀλλὰ προσεύχεται ἐνδομύχως, ἀλλὰ κάμπτει τὰ γόνατα.

Ὀλίγον διήρκεσε ἡ γοητεία. Δυὸ ὧρες. Σχεδὸν καθόλου. Οἱ στιγμὲς ὅμως αὐτὲς, οἱ μεγάλες, εἶνε ἡ Αἰωνιότης ὁλόκληρη τὴν ὁποίαν ἔννοωσα, μαζῆ μὲ τὴν ἠρεμίαν τῆς μεγάλης Τέχνης, ἡ ὁποῖα ἀπλώθηκε στὴν ψυχήν μας ἡ ὁποῖα ἐχάραξε σ' αὐτὴν τὴν αἰωνίαν, τὴν ἀσβεστη ἀνάμνησιν.

Ὦ, οἱ μεγάλες αὐτὲς καὶ οἱ σπάνιες στιγμὲς ποῦ ἀντικρύζει κανένας ὅλην τῆς εὐμορφιὰν τῆς ζωῆς!..

ΘΕΑΤΗΣ

ΕΠΙΦΕΛΙΣ ΣΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗ 25

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τί δὲν θὰ ἔδιδε νὰ ἐπανέβλεπε τὸν γρανιτικὸν ἐκεῖνον χαρακτῆρα.

— Καὶ... εἰσθε πολλοὶ ναυτικοὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν σας;.. ἐξηκολούθησε μετὰ στιγμὴν σιγῆς...

—...Ἐγὼ μονος, κυρία, μου.. ὁ μακαρίτης ὁ πάππος μου ἦτο καὶ αὐτὸς ναυτικός... καθὼς καὶ ὁ θεῖός μου...

— Ἀ! ὥστε ὁ πατήρ σας δὲν εἶνε ναυτικός;..

— Ὄχι... εἶνε δικαστής...

Ἡ γραῖα ἐσιώπησε. Δὲν ἦτο πατήρ του, θὰ ἦτο βεβαίως ὁ θεῖός του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ νέος ἀξιωματικὸς ὡς ἀληθὴς ναυτικὸς ἐθαυμαζε μίαν ὡραίαν θαλασσογραφίαν τῆς αἰθούσης.

— Τί ὡραῖον πρᾶγμα... εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον... ἔχετε ἐκεῖ ἓν ἀληθὲς καλλιτέχνημα...

— Ζωγραφίζετε; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Ὦ! ὀλίγον! ἀπήντησεν ἐκεῖνος· ἐνῷ ὅμως παρετήρει τὴν θάλασσαν τὸ βλέμμα του ἔπεσε τυχαίως ἐπὶ τῆς ὑποκειμένης μικρᾶς ἐταγέρας ὅπου ἔκειντο φωτογραφίαι. Εἰς μίαν ἐκ τῶν φωτογραφιῶν αὐτῶν ἀνεγνώρισε τὴν Ρόζαν!

Ὁ νέος ἠρυθρίασεν, ὠχρίασεν, ἔχασε τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν, καὶ ἀπήντησεν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Παύλου.

Ἡ Αἰμυλία παρακολουθήσασα τὸ βλέμμα του ἠννόησε, ἔνευσε δὲ μειδιῶσα εἰς τὴν θεῖαν της καὶ ἔδειξε τὴν φωτογραφίαν.

Τὸ ἴδιον γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χείλη τῆς πρεσβύτιδος.

— Θαυμάζετε τὰς φωτογραφίας μας; . εἶπε πλησιάζουσα πονηρῶς ἡ Αἰμυλία... αὐτὸς εἶνε ὁ θεῖός μου . αὐτὴ ἡ νέα μία ἐξαδέλφη μου... Ρόζα... αὐτὴ εἶνε ἡ μήτηρ της... μένουν τώρα εἰς Παρισίους...

Ὁ ταλαίπωρος ἀξιωματικὸς ἔγεινεν ἐρυθρὸς ὡς κεράσιον, ὁπότε εὐτυχῶς ὁ ὑπηρέτης ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὸ πρόγευμα

Ἡ γραῖα ἔλαβε τὸν βραχίονά του καὶ προεπορεύθη εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ δὲ Παῦλος μετὰ τῆς Αἰμυλίας ἠκολούθησαν.

Ἐκεῖ ὁ φίλος μας ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του καὶ ἐδείχθη ὁμιλητικώτατος καὶ φιλοφρονέστατος, περιποιούμενος διαρκῶς τὰς δύο γυναίκας ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐκάθητο.

Ἡ θεία προφανῶς τὸν ἐσπούδαζε.

Προσεπάθει διαρκῶς νὰ τὸν παρασύρῃ εἰς συζητήσεις. Ἠκροᾶτο δὲ κατανεύουσα καὶ ἐπιφέρουσα τὰς κρίσεις της.

Μετὰ τὸ πρόγευμα μετέβησαν πάλιν ἐντὸς τῆς αἰθούσης, οἱ ἄνδρες ἤναψαν εὐώδη ποῦρα καὶ ἡ Αἰμυλία ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἀνέκρουσε μετὰ χάριτος τὴν Μανὼν τοῦ Μασσενὲ, ἐκεῖνος δὲ ἐξ αἰσθήματος μουσικὸς τὴν ηὐχαρίστησε θερμῶς. Μία ὡραία μουσική, εἶπε, τὸν ἐνεθουσίαζεν,ὅσον καὶ τὰ ὡραιότερα πράγματα εἰς τὸν κόσμον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως λεληθότως ἔρριπτε τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὴν μικρὰν προθήκην ὅπου ἐσκιαγραφεῖτο ἡ λεπτὴ μορφὴ τῆς φιλτάτης του.

Ἡ Αἰμυλία ἐμειδία.

— Ἔλαβα ἐπιστολὴν σήμερον... τῷ ἐψιθύρισε κρυφίως..

Ἐκεῖνος τὴν παρετήρησε ἱκετευτικῶς.

— Εἶνε εὐτυχής! ἀπήντησε .. τρελλὴ ἀπὸ εὐτυχίαν... σᾶς ἀγαπᾶ πάντοτε...

— Ὦ! σᾶς εὐχαριστῶ! ἐψιθύρισεν ἐκεῖνος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Παῦλος ἐπλησίασε καὶ ἡ συνομιλία ἤλλαξε.

Ἐν τῷ μεταξὺ γλυκεῖαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς συγχορδίαι ἠκούσθησαν ἐκ τοῦ κλειδοκυμβάλου, πλήξασαι ἡδονικῶς τὴν καρδίαν τοῦ νέου.

(Ἀκολουθεῖ)